

RENAȘTEREA

„Să învie Dumnezeu și
să se risipească vrășmașii
Lui“.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
cl. II 18.000 Lei particulari . . . 15.000 Lei

Redactor: Pr. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

Nr. 2037/1946 Pres.

† NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului

Iubiților cler și popor: Har și pace dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„Hristos este pacea noastră“.
Efeseni 2, 14.

Iubiții mei fii sufletești,

Din îndurarea Celui atotputernic, luminatul praznic al In-
vierii Domnului înseninează din nou cerul sufletelor noastre.
După șapte săptămâni petrecute în post și rugăciune mai cu-
vioasă decât cea de obște, ne găsim din nou la îmbelșugata
masă a celui mai mare ospăț duhovnicesc din câte ne îmbie,
cu dărnicie largă, sfânta noastră Biserică.

Ospățul se ține în sfintele noastre lăcașuri, ale căror în-
căperi răsună de cântarea creștineștii noastre biruințe: *Hristos
a înviat din morți, cu moartea pe moarte calcând și celor din
mormânturi viață dăruindu-le.*

Indeobște ospetele își au chemații lor. Nu oricine poate fi
de față la ele și nu oricine poate gusta din dulceața lor. Os-
pățul Invierii este al tuturor. Toți se pot sătura din belșugul
lui: și bogatul, și săracul, și cărturarul, și necărturarul, și drep-
tul, și păcătosul, și slobodul, și robul. De aceea, maica noastră
Biserică, prin glasul sfântului Ioan Gură-de-Aur, ne cheamă pe
toți la masa cea duhovnicească a sfintelor Paști: „Masa este
plină, ospătați-vă toți. Vițelul este mult, nimenea să nu iasă
flămând. Toți vă îndulciți la ospățul credinței. Toți luați bogăția
bunătății. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s'a arătat
împărăția cea de obște. Nimenea să nu se tânguiască pentru
păcate, că iertare a răsărit din groapă. Nimenea să nu se teamă
de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului“.

Iată, iubiții mei fii sufletești, tâlcul limpede și înaripat al
praznicului Invierii lui Hristos; iată dumnezeiasca obârșie a
bucuriei noastre negrăite. Prin preacurata jertfă a Mântuito-
rului am fost scoși din robia păcatului și a morții și făcuți din
nou părtași împărăției lui Dumnezeu.

Toate robiile sunt rele, fiindcă toate sunt împreunate cu
necazuri și cazne, cu suferințe și dureri. E rea robia culturală,
că te ține în întunericul neștiinței; e rea robia economică,
fiindcă te priponește în sărăcie neagră; e rea robia politică,
fiindcă îți răpește unul dintre cele mai sfinte drepturi pe care
le-a lăsat Dumnezeu făpturii sale cuvântătoare — libertatea.
Dar cea mai cumplită robie în care poate să cadă cineva este
totuși robia păcatului. Căci dacă 'n mijlocul celorlalte robii măcar
sufletul omului se poate simți slobod, păcatul, când a pus stă-
pânire peste noi, ne ticăloșește și ne îmbrânțește spre moarte
și trupul, și sufletul. Apoi, robia trupului se sfârșește în veacul
de acum, câtă vreme robia sufletului prin păcat — fără căință
și iertare — se prelungește și în veacul care va să vină.

Cine-și dă seama de aceste adevăruri și le cumpănește
însemnătatea, acela va prețui după cum se cuvine jertfa Mân-
tuitorului nostru Iisus Hristos și dumnezeiasca iubire din care
a izvorât această jertfă; în același timp el va lăuda în toate
zilele vieții sale învierea Domnului, fiindcă ea e chezașia învierii
noastre, a celor ce ne hrănim cu aceeași „pâne cerească“ și ne
împărtășim din același „pahar al vieții“.

Dar numai a acestora. Căci cu toate că mântuirea s'a
săvârșit prin jertfa lui Hristos, din rodirile ei nu se împărtășesc

decât cei credincioși în cuvânt și în faptă. Mai ales în faptă,
după cuvântul Evangheliei sfinte: „Nu cel ce-mi zice Doamne,
Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia
Tatălui meu care este în ceruri“ (Mat. 7, 21).

Mântuirea ne-a venit în dar, fără nicio vrednicie a noastră.
Ni s'a dat numai din nemărginita dragoste a Tatălui celui din
cer. Nu căința omului a chemat darul; nu îndreptarea lui a
rodit iertarea păcatului neascultării; nu răstignirea trupului celui
pătimaș pe crucea spovedaniei scăldate în lacrimi fierbinți a
adus învierea omului din mormântul cel întunecat al greșelilor
lui, ci numai părinteasca iubire a lui Dumnezeu pentru făptura
sa răătăcită.

Deci, iubiții mei fii sufletești, Hristos este cel ce ne-a răs-
cumpărat, cu preț scump, din robia păcatului. Slobozi fiind
acum să nu ne mai facem robii nimănu. Nici să ne mai lăsăm
târșiți pe căile prăpăstioase ale patimilor, ci să ne lăsăm purtați
pe calea cea dreaptă și izbăvitoare care este Hristos și 'n toate
zilele vieții noastre întru împlinirea credincioasă a poruncilor
lui să ne nevoim. Că poruncile lui sunt sfinte și folositoare
mântuirii noastre, iar poruncile pornirilor noastre celor rele ne
ispitesc spre moarte.

În voia Domnului să umblăm chiar și atunci când ea ne
cheamă pe „calea cea strâmtă și cu scârbe“, pe calea sufe-
rințelor istovitoare. Că și Hristos numai umblând pe această
cale și trecând prin moarte a străbătut la strălucita sa înviere.
De multe ori sfaturile lui Dumnezeu ne par ciudate și din cale
afară de greu de împlinit. Nici atunci să nu ne ferim de ele,
fiindcă oricât de neînțelese ar fi, tot spre binele nostru cel
veșnic ne sunt date.

Se spune că un bun gospodar — în neștiința lui — s'a
înviforât odată cumplit împotriva lui Dumnezeu. Era supărat
omul pentru felul în care Atotputernicul cârmuia vremea: Când
i se părea că dă prea multă ploaie, când credea că prea învâ-
luie pământul în arșiță. Ba adeseori deslănțuie chiar furtuni
dintre cele mai pustiitoare. „Se vede treaba — spunea el —
că Dumnezeu nu se prea pricepe la plugărie. Să am eu puterea
de a îndruma vremea, toate ar ieși spre deplina mea mulțumire“.

Dumnezeu, care l-a auzit, îi grăi atunci așa: „Bine, fiule.
Anul viitor las vremea în puterea ta; o vei rândui după voia
inimii tale“.

Omul nu mai putea de bucurie. Și a prins îndată a porunci:
„Să iasă soarele și să strălucească!“ Și soarele a ieșit. Apoi:
„Să ploaie domol!“ Și a plouat. Apoi iarăși căldură bună și
iarăși ploaie domoală — până la sfârșitul anului.

Grăul și celelalte podoabe ale câmpului creșteau de-ți era
mai mare dragul să le privești. Totuși, la seceriș plugarul nostru
rămase înmărmurit văzând că spicele erau goale. Și a grăit
atunci Domnul: „Ei, cum ești mulțumit cu roada, fiule?“ „Cum
să fiu, Doamne? Nu mai înțeleg nimic. Am cerut soare, la
vreme — și a fost. Am cerut ploaie și a plouat. A umblat
vremea cum am vrut eu. Mai bună nu se putea — și totuși
roadă nu e“.

— „Vezi, dragul meu — răspunse Domnul — tu nu în-
țelegi nimic, dar eu înțeleg totul: N'ai cerut nici vânt, nici
furtună. Asta-i pricina nerodniciei pământului. Că și vântul și
furtuna sunt trebuitoare“. Cu alte cuvinte și vremea „rea“ e
bună câteodată în plugărie.

Așa e și cu suferința și necazul în viața omului. Ele încă
sunt de folos: curățesc și întăresc sufletul și trupul deopotrivă
și-i dau putința să biruiască greul vieții. Altfel și unul și altul
se moleșește, ajungând robul trândăviei ucigătoare.

De aceea, creștinul cuminte dă slavă și mulțumită lui Dum-
nezeu și pentru cele bune, și pentru cele rele; și pentru bu-

curii, și pentru necazuri, încredințat fiind de adevărul Scripturii, după care „celui ce iubește pe Dumnezeu toate i se lucrează spre bine (Rom. 8, 28).

Cu această creștinească încredințare se cuvine să privim și marea năpastă a războiului prin care am trecut, ca și suferințele legate de el. El trebuie să fie o școală aspră pentru lumea noastră păcătoasă și un leac dintre cele mai amare pentru însănătoșirea ei. E adevărat că sunt și oameni care nu învață nimic din școala suferinței; nu se lipește de ei nimic din trecerea prin greaua școală a vieții. Pentru îndărătnicia lor în întuneric își vor lua osânda. Ci noi, cei ce ne luminăm cu prăznuirea învierii lui Hristos, care în post și rugăciune ne-am răstignit împreună cu El, ca împreună cu El să și înviem, să nu ne potrivim cu unii ca aceștia. Ci, zidindu-ne întru El, să ajungem fapte noi, curățite de patimi și tari în vârtute, după cuvântul cântării sfinte: „Să ne curățim simțirile...”

Vom vedea atunci cu bucurie câtă pace se va așeza în sufletele noastre chiar și în mijlocul furtunii, încredințați că *toate le putem întru Hristos cel ce ne întărește* (Fil. 4, 13). Și, cumpărând lucrurile cu dreaptă judecată, pacea sufletului este cel mai de preț bun din câte putem avea în această viață. Acest bun nu-l poți cumpăra nici cu bani, nici cu știință, nici cu putere, nici cu mărire, nici cu furțisaguri, nici cu alte unelte ale veacului. Numai credința în Hristos și cugetul curat că te-ai nevoit întru împlinirea Evangheliei Lui sfinte îți îmbie pacea sufletului și dulceața ei neasemănată. Desigur, nu ușor ajunge omul la limpezirea și așezarea apelor sale sufletești. Dar odată ce a ajuns în stăpânirea acestui bun neprețuit, nu-l mai poate nime despoia de el. Se simte bogat și fericit întru Domnul, iar toate celelalte bogății și fericiri le prețuiește mai puțin, sau le socotește chiar „deșertăciune și suflare de vânt”.

Firește, noi prețuim după cuviință și pacea din afară, pacea dintre neamuri și țări. Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea va fi întocmită de puternicii care cârmuiesc lumea. Ba mai mult, dorim din toată inima ca și această pace să se așeze cât mai grabnic pe temelii nezdruincinate ale dreptății și libertății. Că fără aceste temelii nicio pace nu e statornică. O dorim și o

cerem în rugăciunile noastre zilnice, fiindcă știm câtă pustiire și suferință se revarsă asupra lumii pe urma oricărui războiu și știm câtă lipsă e, ca din ruinele vieții de azi să se zidească viață nouă. Totuși, pacea din afară nu poate dura decât drumuri și case și poduri și fabrici și alte lucruri folositoare fericirii trupesti. Fericirea sufletului o poate dura numai împăcarea cea dinlăuntru cu Dumnezeu, cu tine însuși și cu semenii tăi. Iar pentru această împăcare trebuie să ne desarmăm nu numai brațele, ci și inimile noastre învârtoșate. *Că din inimă purced gândurile cele rele și faptele urite, care spurcă și pogoară vrednicia noastră de om la treapta jăpturilor necuvântătoare.*

Așa ne învață Evanghelia Domnului și așa ne învață viața.

Cu unele ca acestea să vă luminați și să vă povățuiți, iubirii mei fii sufletești, în marea zi de praznic a Învierii Domnului, pentru ca dobânda voastră duhovnicească să fie deplină și să vă dovedeți astfel a fi adevărată „mireasmă a lui Hristos în lume” (II Cor. 2, 15).

Ca și la alte praznice vă poftesc și acum, să nu uitați de cei lipsiți, de cei amăriți, de desmoșteniții veacului acestuia. Mângâiați-i, ajutați-i, întăriți-i, ca să vadă că nu-s părăsiți în mijlocul necazurilor și să simtă că, prin frățesca voastră dragoste împărtășită în ziua de Paști, însuși Hristos este cel care îi cuprinde și pe ei în dragostea Sa cea fără de margini.

Cu aceste gânduri și povețe pe care vi le trimit odată cu părintească mea iubire, rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece sfintele sărbători ale Paștilor în pace, în sănătate și în toată duhovniceasca îndestulare — și a le ajunge întru mulți fericți ani.

Hristos a înviat!

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la praznicul Învierii Domnului din anul 1946.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor

† **NICOLAE,**

Episcop

APOSTOLUL DUMINECII

Martorii Domnului suntem

Faptele Ap. 1, 1-9.

Creștinul trebuie să mărturisească pe Hristos în toată vremea și în tot locul. Creștinul trebuie să fie un neînfricat propovăduitor al Evangheliei Domnului. Pentru că această Evanghelie e menită să treacă dincolo de marginile pământului și dincolo de toate veacurile. Lumea cu toate cele ce sunt întrânsa vor trece, dar Evanghelia Domnului rămâne în veac. Oamenii și învățăturile omenești se nasc și mor. Legea morții nu face nicio abatere, căci i s'a dat stăpânire peste toți și peste toate ale pământului. Din lupta celor vii cu moartea numai Hristos a ieșit biruitor. Numai „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând”. Învierea Domnului e mărturie nemincinoasă că Fiul-Omului e și Fiul al lui Dumnezeu, e Dumnezeu adevărat. Prin urmare toate câte a făcut și-a învățat Iisus cât a stat printre noi, poartă dumnezeiasca pecete a veșniciei. Toate câte a făcut și-a învățat Iisus sunt adevărate, toate sunt drepte, toate sunt sfinte și toate sunt de folos spre mântuirea oamenilor. Din care pricină veni-va vremea când toți oamenii de pe fața pământului vor ajunge la cunoștința Adevărului, la cunoștința lui Hristos. Cei ce slăvesc astăzi alte nume și cei ce mărturisesc alte învățături, mai devreme sau mai târziu, vor trebui să slăvească numele lui Iisus și să mărturisească sfânta lui Evan-

ghelie. Când va fi aceasta noi nu știm, căci nu ni s'a dat a ști vremile și soroacele pe care le-a orânduit atotputernicia lui Dumnezeu. Ceea ce știm noi e că atunci va fi o turmă și un păstor, atunci va fi pe pământ pace și bunăînvoire între oameni. Împărăția lui Dumnezeu se va sălășlui în sufletele oamenilor și va fi precum în cer și pe pământ. Atunci oamenii vor trăi nu ca frații, ci ca îngerii lui Dumnezeu. Pentru această Fiul lui Dumnezeu s'a făcut om, s'a răstignit, s'a îngropat și-a înviat. Cei dintâi oameni cu puterile lor și cu ajutorul lui Dumnezeu ar fi putut să trăiască veșnic în fericirea Paradisului. Iar noi, cu puterile noastre și cu ajutorul Duhului Sfânt, am putea face să se sălășuiască cu un cias mai devreme stăpânirea lui Dumnezeu pe pământ. Trebuie doar să vrem și de vom vrea Dumnezeu ne va ajuta. Cu ajutorul lui Dumnezeu nici un lucru nu e greu.

În vremea primirii Duhului Sfânt, apostolii au primit poruncă să nu se depărteze de Ierusalim. Noi avem poruncă să nu ne depărtăm de Biserica. Cine se depărtează de Biserica pierde darurile Duhului Sfânt, fără de care nu se poate mărturisi pe Hristos și nu se poate face nimic bun. Numai cei luminați și întăriți cu putere de sus pot propovădui pe Hristos. Numai vestirea lor poate străbate pământul și numai graiu-

rile lor pot fi auzite până la marginile lumii. Toți câți suntem botezați cu Duh Sfânt avem datoria de-a mărturisi pe Hristos cu vorba, dar mai ales cu fapta. Așa a făcut și Mântuitorul. Pe unde a trecut a vindecat toată boala și toată neputința poporului, fie trupestă, fie sufletească. Noi, deși suntem creștini, nu ne purtăm creștinește, nu trăim creștinește. Deși am primit darurile Duhului Sfânt, nu ne folosim de ele, Nu primim ajutorul lui Dumnezeu, amăgindu-ne cu credința deșertă, că putem trăi răzimați numai pe propriile noastre puteri. Nu mărturisim

Evanghelia Domnului, ci evanghelia oamenilor. Nu plînim voia lui Dumnezeu, ci voia noastră. Nu căutăm cele ale sufletului, ci cele ale trupului. Nu căutăm împărăția cerului, ci împărăția pământului. Pentru care ne pizmuim, ne urim, ne batem și ne omorim. De aceea suntem nefericiți aici și vom fi și mai nefericiți dincolo.

Martorii Domnului sunt numai aceia care cred și mărturisesc, cu vorba și cu fapta, în toată vremea și în tot locul, că Iisus e Fiul lui Dumnezeu celui viu și Mântuitor al lumii.

Prin Cruce la Înviere

Mult dorita primăvară a sosit și deodată cu ea și Învierea Domnului, marele și luminatul praznic creștin. Până am ajuns și la una și la alta, a trebuit să trecem prin greutatea iernei cumplite și a chinurilor crucii. O puternică dovadă — ca multe altele de altfel — că la nimic mare, la nimic statornic nu pot ajunge fără jertfă. Nicio biruință nu se câștigă fără sacrificii.

O dovedește aceasta firea: „Grăuntele de grâu căzând în pământ, de nu va muri, el singur rămâne, iar de va muri, multă roadă aduce” (Ioan 12, 24).

O dovedește aceasta, apoi, istoria omenirii și în special a neamului nostru. Să ne gândim numai la cât sânge a curs, prin cât foc și prin cât prăpăd a trebuit să treacă omenirea, dela un capăt la altul al lumii,

până să răsuflă ușurată și s'ajungă la zilele senine ale păcii binecuvântate. Și apoi, neamul nostru în tot trecutul trist și glorios, depărtat sau apropiat, prin ce întuneric nepătruns a trebuit să treacă, prin ce sărăcie cumplită să străbată și câte cruci să poarte țării și intelectualii deopotrivă, până s'ajungă la lumina libertății și învierii naționale, în a cărei lumină ne scaldăm azi.

Dar mai bine decât orice ne dovedește acest lucru viața — dela leagăn și până la mormânt — a Domnului nostru Iisus Hristos. O dovedesc mai ales măritele Lui patimi.

Învățătura Domnului, cea fără pereche de frumoasă, se credea împrăștiată în cele patru vânturi. Apostolii Lui și puținii credincioși și credincioase femei, ce-L urmaseră pe Domnul pretutindenea, se vedeau ri-

ÎNVIEREA MÂNTUITORULUI

sipiți. El, Domnul și Invățătorul vândut, prins ca un tâhar și făcător de rele, bătut, batjocorit și scuipat; adus în fața judecării și osândit la moarte, răstignit și îngropat într'un mormânt și acoperit cu o lespede mare de piatră. Toate nădejțile șterse. Prin bezna aceasta de întuneric și patimi nu licărea decât o rază slabă de lumină: nădejdea Învierii.

Apostolii și credincioșii risipiți, acum adunați mănunchiu, cele două zile și două nopți după îngroparea Domnului, nădejdea aceasta slabă i-a făcut să petreacă în cumplite frământări sufletești. Tot ea a făcut pe mironosițele femei și pe unii Apostoli să se adune, acum fără frică, și să ia calea spre groapă, ca să ungă trupul Domnului.

Nădejdea nu i-a înșelat. Hristos a învins moartea. Lespedea cea mare și grea a fost doborâtă de pe ușa mormântului și Iisus Mântuitorul a ieșit „ca un mire din cămară...” „cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.

„Hristos a înviat — înseamnă: într'adevăr Dumnezeu există

Hristos a înviat — înseamnă: într'adevăr există lumea cerească, lumea reală și fără de moarte.

Hristos a înviat — înseamnă: viața este mai tare decât moartea.

Hristos a înviat — înseamnă: răul este mai slab decât binele.

Hristos a înviat — înseamnă: toate nădejțile bune ale omenirii sunt îndreptățite.

Hristos a înviat — înseamnă: toate problemele vieții sunt pe deplin deslegate.

Toate problemele vieții sunt deslegate, parabolele principale și grele sunt lămurite, cătușele întunericului și ale tristeții sunt fărâmate, fiindcă — Hristos a înviat” (Ep. Nic. Velimirovici: Cugetări despre bine și rău).

Aceasta e marea taină a creștinătății: Învierea Domnului, „piatra cea din capul unghiului” pe care e clădit edificiul măreț al Bisericii. Această minune a schimbat, ca prin farmec, ființa Apostolilor și prin ei fața lumii.

Pr. AXENTE TOMUȘ

O familie îndoliată. O nenorocire din cale afară de mare s'a întâmplat în familia tânărului inginer silvic Remus I. Oprișiu dela Ocolul Silvic Sovata-Tg.-Mureș.

În seara zilei de 6 Aprilie c. pe când tânărul inginer își aranja ultimele lucrări de birou, o mână criminală și-a îndreptat arma împotriva lui, doborându-l la pământ. Lovit în tâmplă, moartea i-a fost fulgerătoare.

În urma lui rămâne o soție îndurerată și o copilă de șase luni.

Subliniind cele de mai sus, nu putem să nu ne gândim la nenorocirea care a cuprins familia Preotului Ioan Oprișiu dela Oprișani-Turda cu 28 de ani înainte de aceasta, când însuși tatăl decedatului, părintele Ioan, a căzut răpus de o armă criminală în fața sf. Altar. În urma lui a rămas preoteasa cu șapte copii minori. Inginerul de azi era cel mai mic, având vârsta fragedă de 6 luni.

Inginerul Remus I. Oprișiu era un bun credincios al bisericii noastre și o nădejde a superiorilor săi ierarhici.

Împărțășind durerea familiei, ne vom ruga pentru sufletul lui.

Cu sute de ani înainte de venirea Mântuitorului în lume, prorocii prin dumnezeiasca descoperire au prezis, că Mesia trimis să mântuiască lumea din păcat va cădea jertfă răutății oamenilor, răstignit fiind pe cruce, dar a treia zi va învia, călcând puterea morții și zdrobind puterea de stăpânire a diavolului asupra oamenilor.

Mântuitorul însuși, în cursul activității sale pământești, de trei ori vestește apostolilor săi că va fi prins de farisei, judecat la moarte și răstignit, dar

cercări. Drumul mântuirii pentru unii, de piatră, de poticneală pentru alții.

A crede în realitatea ei, înseamnă a pune un solid temelie credinței în Hristos; a nu crede înseamnă a clădi toată credința pe îndoieli, iar la prima încercare a cădea. Mărturisește însuși Apostolul Pavel în epistola către Corinteni: „Dacă Hristos n'a înviat, deșartă este predica noastră, deșartă este și credința voastră”.

Îndoiala în Învierea Mântuitorului au sămănat-o în sufle-

va învia preamărindu-se în învierea sa.

De repetite ori când fariseii cer lui Iisus semne din cer pentru a crede dumnezeirii lui, le pune în vedere semnul simbolic al profetului Iona. Precum Iona trei zile a stat în pântecul peștelui apoi a fost aruncat viu pe mal, la fel și el trei zile va rămânea în întunericul mormântului apoi va învia.

Toate aceste prorocii s'au împlinit întocmai. Duminecă dimineata, a treia zi după răstignire, Mântuitorul a înviat, dovedind fariseilor și lumii că El este Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel promis oamenilor de Dumnezeu, că învățătura lui este dumnezeiască înțelepciune, singura mântuitoare, că împărăția sa garantează tuturor câți cred și-i urmează lui viața veșnică și fericirea.

Minunea învierii fiind supremul semn al dumnezeirii Mântuitorului, a fost și va rămânea între oameni obiectul unor întinse cercetări și unor mari în-

tele unora fariseii. E și firesc. Aceia care au săvârșit cea mai odioasă crimă din câte a înzestrat istoria omenească, răstignind pe Fiul lui Dumnezeu, aceia care bătându-și pieptul înaintea lui Pilat au cerut ca sângele celui nevinovat să se răsbune ca blestem asupra lor și urmașilor lor, nu puteau să-și recunoască păcatul în fața lumii. Minciuna prin care au săvârșit crima trebuiau s'o ducă mai departe.

Când vestea minunii s'a răspândit în Ierusalim, ei mințind spuneau: Cine a mai auzit vreodată ca un om să învie după trei zile din groapă? Pe Iisus Galileianul ucenicii lui fanatici l-au furat. Și minciuna a prins în poporul iudeu, precum prinsese mai înainte minciuna condamnării că Iisus este un răsvrătit împotriva Cesarului și a lui Dumnezeu.

La minciuna fariseilor s'au provocat de atunci încoace toți câți n'au voit să creadă învățături Mântuitorului. La ea se

provoacă și azi acei care, stăpâniți în fapte de duhul răului, cu toate că se numesc creștini, nu pot fi socotiți ca atare.

O minciună însă nu poate dărâma un adevăr. Adevărul stă limpede deschis și luminos în fața oricărui suflet curat și dornic de mai bine. Față în față cu minciuna fariseilor stă adevărul învierii sprijinit pe dovezi istorice sigure și pe dovezi raționale.

1. Mironosițele, femei care Duminecă des de dimineață au venit la mormântul lui Iisus, l-au găsit gol iar piatra dată de-o parte. S'au speriat crezând că cineva a profanat mormântul. Le-a liniștit însă îngerul Domnului, care sta deoparte, spunându-le: pentru ce căutați pe cel viu printre cei morți, nu vă amintiți că Invățătorul v'a spus că va învia! Duceți-vă și vestiți minunea apostolilor lui.

2. Petru și Ioan auzind dela Maria Magdalena, care mai întâi venind în oraș a vestit minunea, alergând la mormânt și ei s'au convins că mormântul este gol.

3. În ziua învierii Iisus s'a arătat aproape de mormânt Mariei Magdalena, a agrăit-o cu cuvintele: nu te atinge de mine că încă n'am fost la Tatăl.

4. S'a arătat lui Luca și Cleopa în drum spre Emaus, vorbind cu ei și stând cu ei la masă.

5. Și s'a arătat tuturor ucenicilor în aceeași seară, fiind încuiți în casă de teama fariseilor. Și pentru a înlătura orice îndoială, pentru a nu crede vreunul că-i o vedenie, le-a dat să-i pipăie ranele cuielei.

6. S'a arătat la o săptămână după, în același loc, fiind de față și Toma care, lipsind înainte, nu credea. Toma i-a pipăit coasta străpunsă de suliță și a primit înfruntarea pentru necredință.

7. S'a arătat ucenicilor în Galileea, repetând pescuitul bogat pe lacul Genezaret și iertându-l pe Petru pentru lepădarea din curtea lui Caiafa.

8. S'a arătat pe munte la mai bine de 500 ucenici, când pe apostoli i-a trimis în lume la propovedanie, dându-le puterea iertării păcatelor.

9. S'a arătat la înălțarea sa la cer, după 40 de zile dela înviere.

10. S'a arătat după trei ani lui Pavel, prigonitorul de creștini, chemându-l la credință nouă.

Afară de aceste arătări care n'au putut fi o simplă înșelăciune, însăși mintea noastră ne spune limpede că Hristos a înviat. Hristos cel înviat este stâlpul bisericii care se întemeiază în mijlocul lumii păgâne. El dă puterea misionară apostolilor și urmașilor lor, El călăuzește

pașii alor sute de mii de creștini ai primelor secole spre moartea martirică pentru credința mântuitoare. El aduce biruința creștinismului în lume. El transformă și alimentează pulsul vieții noi care se înstăpânește în lume. El, într-o formă nevăzută, pătrunde și locuiește în sufletul milioanei de creștini care râvnesc spre bine, spre fericire.

În fața unor asemenea dovezi zadarnică este minciuna fariseică. Dar fariseii se prind în propria lor cursă. Cum pot vorbi de furtul Mântuitorului din groapă, când ei înșiși s'au temut de înviere, când ei înșiși au sigilat mormântul, punându-i pază puternică. Au doară ar fi rămas nepedepsiți cei care ar fi încercat să profaneze mormântul?

Hristos cu adevărat a înviat. Această minune înseamnă preamărirea Fiului lui Dumnezeu; începutul împărăției lui în lume; sfârșitul împărăției satanei, iar pentru noi oamenii pârga unei vieți noi, mai bune, mai fericite și nădejdea vieții veșnice.

În înviere, Iisus se arată stăpânul vieții și morții, se arată ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Prin înviere imprimă întregii sale învățături pecetea dumnezeiască, iar tuturor prezicerilor și promisiunilor sale siguranța realizării. Dacă n'ar fi înviat, ori câte minuni ar fi făcut în lume, ar fi rămas în conștiința oamenilor un muritor de rând, un profet, un învățător și nimic mai mult. Învățătura lui ar fi pierdut din greutate, s'ar fi învechit, ar fi rămas fără importanță.

Hristos cel înviat cucerește lumea spre o viață nouă. Fixează o barieră de netrecut între lumea veche și lumea cea nouă. Sufletul omenesc se schimbă în înșasi ființa lui.

În fața lui Hristos cel înviat, stăpânirea iadului rămâne fără putere. Diavolul este alungat în lumea întunericului.

Pentru noi minunea învierii Domnului este temei de credință în Dumnezeu și învățătura lui, în dragostea lui față de noi, în dorința lui de a ne mântui este putere de a lupta împotriva răului, este nădejde într-o viață mai bună. Precum Domnul după suferințe și jertfe s'a preamărit în înviere, făcându-se începătura propriei noastre învieri, la fel și noi avem nădejdea, ba chiar siguranța

că, urmând luminii lui călăuzitoare, vom muri unui trecut de obidă și neliniște, înviind vieții adevărate.

Fie ca Dumnezeu, în părinteasca lui iubire, să coboare în suflete darurile și bucuria zilei învierii Fiului chemare sfântă, plină de nădejde, pentru o lume care însetează după pace, liniște, viață mai bună.

Prof. Dr. L. G. MUNTEANU

ÎNVIEREA NĂDEJDILOR NOASTRE

Nicio sărbătoare din rândul celor statornicite de sfânta biserică, nu se desfășoară într'un cadru mai minunat decât sărbătoarea Învierii Domnului. Cîrripitul păsărilor se îmbină armonios cu înfloritul pomilor, cu verdeța câmpului, cu prospețimea ogoarelor, încât la Paști parcă se prăznuiește nu numai învierea Fiului lui Dumnezeu, ci și învierea naturii. Sărbătoarea Învierii Domnului toarnă o nouă înfiorare divină în sufletele noastre, înfiorare ce devine și mai măreață în minunatul cadru al primăverii. Într'un cuvânt, învierea Domnului și învierea naturii trezesc toate conștiințele spre un nou fior de viață și acest nou fior e nădejdea îndreptării pentru cel păcătos, setea de viață pentru cel bolnav, dorul de libertate pentru cel înlănțuit.

Vremurile pe care le trăim nu sunt atât de ușoare pe cât ne-am fi așteptat să fie, după un an dela terminarea războiului. Desorganizarea vieții economice și spirituale și putem spune a întregii vieți sociale, nu numai că n'a încetat deodată cu războiul, dar s'a accentuat și mai mult. Asistăm astăzi neputincioși — noi, ca și cei ce au în mână destinele popoarelor — la o rostogolire de arzătoare probleme în fagașul prezentului, probleme ce necesită imediată rezolvare: problema alimentară,

a îmbrăcămînții, a transporturilor, a locuințelor și alte asemenea acestora, dar ale căror soluții nu se pot găsi momentan, deoarece greutățile în care ne găsim sunt aproape de neînvins. Mai adăugăm la aceasta și o anumită stare spirituală care ne stăpânește: lipsa de încredere într'un viitor mai bun, diferite svonuri, rutina și imposibilitatea de a ne schimba felul nostru de viață. Toate acestea contribuie la sporirea greutăților prin care trecem, așa că dacă greutățile se datoresc unor cauze externe-obiective ce țin de realitățile dinafară de noi, se agravează prin faptul că noi le adăugăm alte cauze interne, ce țin de însăși subiectivitatea noastră.

Ne găsim într'adevăr într'un greu impas al istoriei și la o cotitură a vieții noastre ca neam. Toate încercările pe care le facem nu sunt în stare a ne îmbunătăți starea în care ne găsim, ba din contră, ea se agravează din ce în ce, pentru că alimentăm continuu greutățile prezente, prin însăși neîncrederea noastră în izbândă. Fiecare dintre noi se întreabă: Ce mai pot crede, ce mai pot spera, ce mai pot face? Și răspunsul nu-i vine nimănui, sufletele devin din ce în ce mai goale, iar la un moment dat, chiar ceea ce e mai nobil în noi

amenință să alunece în noroiul prăbușirilor.

Istoria omenirii e o desfășurare de energie ce duce hotărît la anumite forme din viața socială, forme determinate de o serie întregă de cauze și condiții. - Avem impresia că în mod fatal omenirea se îndreaptă spre anumite fagașuri, urmarea cărora e matematic necesară; ba, uneori, avem impresia că lucrurile se întâmplă aproape mecanic și că nicio putere nu e în stare să schimbe cursul istoriei.

Și totuși, lucrurile nu trebuie privite atât de tragic.

Prezența divină în istorie — prezență intemporală ce se manifestează în temporal — este o realitate de care nu trebuie să ne îndoim niciun moment. Tot ce s'a făcut bun, tot ce s'a făcut măreț în viața omenirii, se datorește aceleiași prezențe divine care ocârmuește viața popoarelor și care face din unele, arme împotriva altora, iar din altele face biciu pentru cele ce au nesocotit legile morale. Cine citește sfânta Scriptură nu poate să nu fie izbit de întâmplările istorice care verifică afirmațiile: „Pogorît-a pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți“. Dumnezeu s'a manifestat totdeauna în istorie, e prezent și se manifestează și astăzi.

Ce trebuie atunci să facem? Trebuie să participăm cu întreaga noastră ființă la această prezență divină. Fiul lui Dumnezeu nu înviază numai simbolic la praznicul Paștilor, El înviază real în istorie și învierea Lui trebuie să producă în noi același reviriment pe care-l produce tot ceea ce înviază prin har: dorința de viață, dorința de muncă, dorința de a realiza ceea ce este bun. Iată pentru ce Învierea Domnului trebuie să fie pentru noi învierea nădejdelor noastre.

IOAN ZĂGREAN

FOILETON

Poeții noștri și Învierea

Minunea învierii Mântuitorului, atât ca fapt în sine cât și ca manifestare exterioară, prin comemorarea ei de fiecare an, în sărbătoarea Paștilor, nu putea să nu stârneasce ecouri puternice în sufletele deosebit de sensibile ale poezilor.

Profund creștin și strâns legat de viața firii, poporul nostru își revarsă în această sărbătoare tot plinul sufletul său, îmbinând bucuria învierii Mântuitorului cu aceea a învierii naturii. În fiecare an Hristos învinge moartea, deșteptând firea la viață nouă, deștelenind ogoarele, dând flori pomilor și vers de laudă păsărilor.

Acest multiplu aspect al aceluiaș fapt se poate urmări cu ușurință în lirica noastră. Fiecare poet

sesizează aspectul față de care are mai multă afinitate, mai multă rezonanță.

Mihail Eminescu, inclinat mai mult spre introspecțiune decât spre pitorescul exterior, vede în învierea Mântuitorului înfrângerea morții, acest tiran care nu s'a aplecat încă în fața nimănui. În clar-obscurul atât de caracteristic începuturilor sale, după ce spiritul rece al morții se strecoară în tăcere prin zidurile negre, alungat de „glasul străvechii Evanghelii“, el încheie poezia „Înviere“ cu un clocot de bucurie și de viață:

„Cântări de laude 'nălțăm

Noi Ție Unuia,

Primindu-l cu psalmi și cu ramuri

Plecați-vă neamuri,

Cântând Aleluia.

Christos a înviat din morți

Cu cetele sfinte,

Cu moartea pe moarte călcând-o
Lumina ducând-o
Celor din morminte“.

Tot interiorizată este și poezia lui D. Nanu. Nici în „Învierea“ lui nu găsim proiectarea exterioară a acestui eveniment. El se întreabă cum de moartea de data aceasta a lăsat să-i scape prada. Întreaga poezie plutește în abstractul ideilor:

Un glas prin largul țării ia sborul
Trezind pe drept și vinovat:
„Sculați, căci Răscumpărătorul
Păcatelor a înviat“.

Vasile Alecsandri este în extrema opusă. La el nu găsim nimic din comoara de idei și sentimente prilejuite de învierea Mântuitorului. Poezia lui „Paștile“ este un pastel care zugrăvește numai aspectul exterior, și nici acesta specific, al Învierii. Plasându-se între aceste două extreme, Gheor-

TAINA MORMÂNTULUI

În deobște gândul morții îngrozește pe om. Nu arareori vezi bătrâni cu iarna în plete și cu apusul în priviri, care își dau seama că sorocul se apropie și cu toate acestea câți din ei se împacă cu gândul de a părăsi tărâmurile vieții acesteia cu aceea ce va să vină?

Frica de întuneric și de pământ înspăimântă. Aici e o lume pe care o vedem și o cunoaștem, dincolo nu știm precis ce ne așteaptă.

Și multe altele pot să fie gândurile care umbresc sufletul atunci când e vorba de a schimba de bună voie o stare cu altă stare.

Sub orice lature am privi problema morții, ea nu poate decât să îngrozească pe om dacă nu și-a învăluit mai întâi sufletul în lumina sfântă a învățaturii care transpiră din Mormântul Mântuitorului Hristos. Căci fără de această lumină, praznicul Învierii nu-și atinge scopul, iar noi nu suntem decât niște privitori care participăm la o ceremonie fără să aibă o legătură organică și spirituală cu noi. Ori, rostul vieții creștine nu se poate promova în înalta lui sfințenie, dacă nu-i nimbat de această lumină unică și dumnezeiască.

Mântuitorul Hristos, pe lângă multe altele, a venit în lume să-și de-a sfârșitul pe Cruce. În trei rânduri a spus ucenicilor că se va da în mâinile celor fără de lege și aceștia îl vor batjocori și omorî, dar a treia zi va învia.

Și Mântuitorul Hristos a murit așa cum au murit atâția și cum vom muri fiecare atunci când ne va veni sfârșitul vieții acesteia. Moartea lui și în special Învierea din morți a deschis porțile unei noi vieți și a arătat o lume care se proiectează dincolo de barierele vieții pe care o trăim. Mormântul în loc să-i descompună trupul, să-l facă inexistent, l-a schimbat,

spiritualizându-l și sfințindu-l în așa măsură, încât s'a învrednicit de nemurire. Cu același trup cu care Mântuitorul a înviat s'a ridicat la ceruri și petrece în veșnicie de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl.

Murind și înviind din morți, Mântuitorul s'a ridicat deasupra

întregii omeniri. A arătat că este stăpân asupra vieții și asupra morții. Dar, în afară de acestea, a dobândit pentru natura lui trupească un dar atât de mare, cum nu ar fi obținut prin niciun alt mijloc din lume. Pentru patima sa, zice sf. Pavel, „Dumnezeu l-a preainălțat pe dânsul și i-a dăruit lui nume, care este mai presus de orice

nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece: al celor cerești, și al celor pământești, și al celor de desubt“ (Fil. 2, 9-10).

Sf. Apostol Pavel spune că dacă „Hristos n'a înviat, zădarnică este atunci propovăduirea noastră, zădarnică este și credința noastră“ (I Cor. 15, 14) și odată cu această zădărnice tot așezământul sfânt al Bisericii se spulberă, neavând o temelie care să reziste în fața furtunilor tendențioase care se ridică în decursul vremii. Biserica stă sau cade odată cu acceptarea acestui adevăr. De realitatea învierii nu poate fi nicio îndoială și adevărul îl verifică, pe lângă multe altele, și însuși praznicul pe care îl sărbătorim acum. Dar dacă adevărul acesta e atât de evident, nu e mai puțin evident celălalt adevăr, că și noi vom învia. Mântuitorul înviind „începătura celor adormiți s'a făcut“ arătând că, la vremea statorită prin voința lui Dumnezeu, trupurile se vor reface și, pline de mărire, vor apare din nou în lume. După învățătura Bisericii, lucrul acesta se va întâmpla odată cu sfârșitul lumii. Și realitatea aceasta o întărește Mântuitorul când zice: „că vine ceasul și acum este, că morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cari îl vor auzi vor învia“ (Ioan 5, 25). Mai intuitiv arată lucrul acesta sf. Pavel în asemănarea pe care o face cu sămânța aruncată în pământ și care de nu va muri mai întâi, nu va aduce roadă, iar de va putrezi, va aduce roadă îmbelșugată.

Mare e taina mormântului! Și se poate spune cu seninătate că centrul învățaturii Bisericii se plasează tocmai în această învățatură. Creștinul adevărat nu se teme de moarte. Nu o privește ca pe un blestem, ca pe ceva care se năpustește asupra omului atunci când avea mai mult drept la viață, ci ca pe un mijloc ducător către cel mai înalt scop.

Numai în lumina acestor gân-

Totdeauna ne mai rămâne ceva

Toate câte au fost sunt judecate, iar pentru câte sunt și vor fi judecările n'au să lipsească.

Dacă cei care l-au răstignit ar fi crezut că va învia, omenirea n'ar fi avut nici răstignire, nici înviere.

N'au crezut, deși de spus li s'a spus.

Și astfel, ne-au rămas amândouă; niciodată izolate, totdeauna inseparabile. Pentru oameni la fel ca pentru popoare; pentru inimi singulare la fel ca pentru sufletul colectiv al mulțimilor.

Le poți tăgădui, când apele sunt tulburi. Te poți înscrie în fals împotriva lor, când pământestile fericiri îți întunecă mintea.

Numai că, uneori, în viață rămâi singur. Atât de singur, încât parcă nici pe tine nu te mai ai. Gol în jurul tău, gol în tine. Se va găsi totdeauna un Pilat să se spele pe mâni și destui farisei care să-l preferere pe-un tâlhar.

De-abia atunci îți dai seama, tu, ins fără razim în lumea din afară, că răstignirea, dincolo de tot ce știi despre ea, din anii de acasă, din lecțiile de religie, din predica preotului, această răstignire a trebuit să fie crâncen de adevărată; că dincolo de adevărul istoric, ea rămâne permanentă până la sfârșitul veacurilor.

Cine se amățește cu alte păreri, dovedește nu că nu știe nimic despre Golgota, ci că n'a urcat-o niciodată.

Să fie sigur: o va urca!

Iar cine se crede moștenitor pe vecie — o vecie legată de pământ — al bunurilor și fericirilor, tot pământene, se înșală mai rău decât cel bătut cu pietre. În casa acestuia din urmă, oropsită azi, poate veni oricând o înviere, fiindcă ea îi urmează; dar în palatul celui-lalt, ciclic și fatal nu poate coborî decât răstignirea.

Ca să poți desprinde atâta învățatură, nu-i nevoie decât de viață; de viața fiecăruia, cu anii de poticniri, de căderi, de înălțări.

Dar nu va exista niciodată o înălțare, dacă nu ai crezut în înviere. În învierea Lui întâiu.

Atât: să crezi!

Iată tot ce ne mai rămâne, chiar sub dărâmturi fiind: fie și alor tăi, țărilor și neamurilor.

Tot ce ai, prin credința ta s'a adunat.

Pierde tot, dar păstrează și transmite credința în înviere; altfel ești pierdut.

Dacă nu crezi în primăvară, ea totuși va veni, material, dar nu pentru tine.

Omule, de-aici și de pretutindeni, toți care într'un Hristos v'ați botezat, s'o știți: Când ai pierdut tot, totdeauna îți mai rămâne ceva.

E credința!

În săptămâna patimilor, ca și în anii patimilor.

Din biblice istorii și din viața un laic atâta a putut deschilini. Nu numai pentru sine, ci pentru toată sdrențuita umanitate a tuturor vremurilor.

ION A ILENI

ghe Coșbuc contopește aspectul ideal și cel formal al Învierii în poezia „La Paști“.

El este „suflet din sufletul neamului“ său și îi cântă bucuria și amarul, bucurie care de data aceasta se revarsă din suflete, dar și din gâtelea exterioară a oamenilor și a firii.

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Iar sălciile 'n albă floare,
E pace-n cer și pe pământ.
Răsufletul cald al Primăverii
Adus a zilele 'nvierii.

Cerul și pământul se înfrățesc în aceeași splendoare, în aceeași pace care râde, și în chipul ars de soare al creștinilor, și în seninul fără de pată al cerului.

Și-un vânt de-abia clătinător
Șoptește prin văzduh cuvinte

— E glasul celor din morminte
E sgomotul sburării lor?
Și pomii frunțile-și coboară
Căci Duhul Sfânt prin aer zboară.

Duhul morților se amestecă și el în feeria aceasta de pace și lumină. Într'o desăvârșită armonie, într'un imn de slavă pentru Cel ce a înviat, se contopesc vii și morți, cer și pământ.

Izvorul acestei revarsări de lumină este biserica, așezată ca toate bisericuțele noastre, „pe deal mai sus“. De aici se revarsă peste lume și troparele învierii, și glasul de bucurie al clopotelor. În această bucurie universală trebuie să se topească toate durerile omenești. Mama, care își plânge copilul, trebuie să se bucure și ea în această sărbătoare a bucuriei:

La zâmbet cerul azi ne chiamă
Sunt Paștile! Nu plânge, mamă!

Gh. Coșbuc cuprinde în sărbătoarea Învierii toate elementele care formează strălucirea acestei zile, contopindu-le în pacea și lumina atât de caracteristice sufletului românesc.

Alexandru Vlahuță e poetul suferinței omenești, poetul celor mulți și umili. Pentru aceștia a venit Hristos în lume, ei trebuie să se bucure, mai ales, de învierea lui:

Voi toți ce-ați stat în întuneric
Și nimeni nu v'a mângâiat,
Din lunga voastră 'ngenunchiere
Sculați, Hristos a înviat.

Oricare ar fi aspectele sub care ne înfrățim diferiții poeți învierea Mântuitorului, acestea nu sunt decât razele aceluiași soare care încălzește și luminează atât de puternic viața noastră creștinească și românească: Iisus Hristos și Învierea Lui.

M. IOSIVAȘ

duri Biserica, din primele veacuri, a fost în stare să înfrunte cerbicia și ura unei împărății protivnice. Pentru cei dintâi creștini viața era Hristos, iar moartea un câștig. Mergeau la moarte cu seninătate și cântece de veselie. Și, de bună seamă, odată cu primirea cununei de mucenici, la începutul drumului ce li se deschidea, aflau cerurile

deschise și pe Fiul lui Dumnezeu plin de mărime multă (Fapt. 7, 56), așa cum le-a aflat și sf. Arhidiacon Ștefan. Prin moarte la viață este drumul creștinului și praznicul Învierii din fiecare an vine să întărească convingerea creștinului că mormântul lui Hristos a deschis drumul către viața veșnică.

Pr. AUG. FAUR

Apostolul din Dumineca Tomii

Grăiți poporului toate cuvintele vieții

Fapte 5, 12—21.

După înălțarea Domnului la cer, n'au rămas pe pământ decât doisprezece oameni, ca să-i ducă lucrarea mai departe. Împărăția ce-a cuprins întreagă lumea a pornit la luptă cu doisprezece soldați, ce aveau drept pușcă cavântul lui Dumnezeu, iar ca pavăză credința în Hristos cel înviat. Astfel înarmați, au pornit ucenicii Domnului bătălia cea mare, ce avea să alunge din lume pe satana cu toate slugile lui. În vremea aceea satana stăpâna lumea, iar slugile lui terorizau sufletele și trupurile oamenilor. Și multe semne și minuni s'au făcut prin mâinile apostolilor, încât poporul îi cinstea pe dânsii. Tăria și biruința lor izvoră din faptul că toți mărturiseau aceeași credință, ardeau de aceeași dragoste și erau pătrunși de același gând. Puterea primită de la dumnezeescul lor învățător era atât de roditoare, încât îi deosebia în așa măsură de restul muritorilor, că nimeni nu cuteza să se asemene lor. Ei nu știau și nu aveau alt rost în lume, decât să propovăduiască pe Mântuitorul Hristos. Și lucrul acesta apostolii Domnului îl făceau cu atâta tărie și râvnă, încât zi de zi tot mai vărtos sporia numărul celor ce credeau în Fiul lui Dumnezeu. Credința poporului era atât de mare în puterea lor dumnezeiască, încât cei bolnavi erau scoși la uliți cu paturile, ca măcar de umbra lor să fie atinși. Veneau și din cetățile de primprejur bolnavi și îndrăciți și toți se vindecau. Lumea dornică de cuvintele vieții aceasteia, alerga spre apostolii Domnului și toți erau tămăduiți sufletește și trupeste deopotrivă. Din straja dimineții până în miez de noapte, în toată vremea și în tot locul ucenicii Domnului propovăduiau și tămăduiau, fericiți că pot grăi poporului toate cuvintele vieții aceasteia și că pot vindeca toată boala și nepuțința întru popor. Izvorul de apă vie al învățăturii celei mântuitoare de suflet curgea în valuri peste ogorul pustiu și ars de fierbințelile cele diavolești. Pe unde trecea apa cea sfântă a cuvântului dumnezeesc creșteau florile cele cu bun miros ale virtuților creștine. Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra secerișului, iar satana părăsia tot mai mult sufletele oamenilor, ascunzându-se în stânci și bolovani.

Dar de-au lucrat ucenicii Domnului, nici dracii n'au dormit. Unii

au intrat în mai marii poporului umplându-i de pizmă. „Și și-au pus mâinile lor pe apostoli și i-au băgat pe ei în temnița de obște“. Dar domnul pe care ei îl slujiau în aceeași noapte a trimis un înger care a deschis ușile temniței și le-a poruncit: „Mergeți și stând în biserică grăiți poporului toate cuvintele vieții aceasteia“. Și-au mers apostolii în biserică și prin case și nu încetau a învăța poporul și-a binevesti pe Hristos Mântuitorul în toată vremea.

Și astăzi se propoveduesc multe și de toate: și bune și rele. Se laudă și se cinstește cei ce conduc și stăpânesc popoarele, dar prea puțin se laudă și se cinstește Dumnezeu. Lumea e plină de apostoli care se laudă pe toate ulițele că numai ei grăiesc cuvintele vieții aceasteia, numai că poporul nu mai scoate bolnavii cu paturile și cu năsdăliile ca să fie vindecați. Poporul nu crede, nu cinstește și nu se lipsește cu sufletul numai de cel ce vine în numele Domnului. Dacă pe străzi și prin case nu încăpem de apostolii și de prorocii cei mincinoși, noi să stăm în biserică și de acolo să grăim poporului toate cuvintele vieții aceasteia. Prin vorba noastră și prin fapta noastră să arătăm lumii că suntem urmași vrednici ai apostolilor Domnului. Temnița să nu ne înfricoșeze, căci îngerul Domnului ne va scăpa și pe noi. Mai periculoasă decât temnița de obște e temnița satanei, din care cu anevoie se mai poate scăpa. Odată ajunși în ea se prea poate să ne robim pe vecie și trupul și sufletul. Apostolii au fost bucuroși că s'au făcut de ocară pentru numele Domnului. Asemenea lor să ne mai aducem aminte că este scris: „Râvna casei tale m'a mâncat pe mine“ (Ioan 2, 17). Altfel ne va mânca focul iadului.

Pr. TEODOR CICEU

O măsură binevenită. D. Stefan Voitec, ministrul Educației Naționale, a prezidat un consiliu la care au luat parte d. Miron Nicolescu, secretar general la acest departament, precum și o serie de directori și inspectori generali din minister. S'au discutat diferite probleme, stabilindu-se între altele să nu se facă niciun fel de politică în școli.

SEMNIFICAȚIA ÎNVIERII

Dacă simbolul credinței s'ar termina cu cuvintele: „Și s'a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont și a pățimit și s'a îngropat“, atunci religia creștină, cu toată frumusețea-i fără pereche, n'ar fi altceva decât un sistem de cugetare ciuntit și astfel lipsit de valoare. Căci dacă viața și activitatea așa numitului Mântuitor s'ar fi încheiat cu desnodământul tragic de pe Golgota, atunci întreg creștinismul s'ar surpa, asemenea unei clădiri lipsite de temelie trainică.

Fără îndoială, creștinismul chiar și'n forma aceasta n'ar înceta să rămână un minunat sistem filosofic, întrucât învățăturile rostite de Hristos tot n'ar fi lipsite de orice putere morală de a înălța suflete. Dar dacă Hristos n'a fost decât un simplu om — fie el chiar omul cel mai bun, cel mai înțelept, cel mai sfânt, dar în definitiv tot numai om, pe care dușmanii l-au putut batjocori, doborî și chiar omorî — cine ar mai fi în stare să-i urmeze poruncile cu prețul atâtor renunțări? Sau cine ar putea iubi doctrina creștină în așa măsură, încât să și dea pentru ea până și viața? Evident, nimeni sau prea puțin.

Din fericire însă Crezul nu se termină aici, ci el mai are și o continuare. Iar această continuare vestește un lucru într'adevăr ne mai auzit și încă niciodată întâmplat până la El: „Și a înviat a treia zi“. Pentru credința noastră semnificația acestui fapt e nespuse de mare. El e baza credinței noastre. A credinței în Iisus Hristos ca fiu al lui Dumnezeu și ca Dumnezeu adevărat în același timp, care și-a dovedit această dumnezeire prin mărețul act al propriei Sale învieri din morți. Aceste noțiuni sunt așa de strâns și indisolubil unite într'olaltă, încât cine zice Hristos, acela în mod implicit îl recunoaște ca Dumnezeu, care a înviat din morți prin propria Sa putere. De aceea ele și formează esența creștinismului, temelul credinței noastre.

Primul care a recunoscut întreaga importanță a acestei strănse legături, a fost sf. Pavel. Aceasta reiese clar din cuvintele adresate Corintenilor: „Dacă Hristos n'a înviat, atunci zadarnică e învățătura noastră, și zadarnică e și credința noastră“. Cu alte cuvinte, după apostolul neamurilor, existența creștinismului se reduce și se bazează pe întrebarea: dacă Hristos a înviat sau nu?

Intr'adevăr, dacă Hristos n'a înviat, atunci ce preț are pentru mine, om din veacul al XX-lea, că înainte de aceasta cu atâtea sute de ani a trăit în lume un om foarte bun, foarte înțelept, pătruns de cea mai sublimă dragoste față de semenii săi, care le-a vindecat bolnavii, le-a iertat păcatele, i-a învățat multe lucruri frumoase și folositoare? Ce valorează toate acestea, dacă și el a murit, dacă și pe el l-au îngropat și dacă și el s'a descompus în pământ, ca

oricare alt muritor de rând? În cel mai bun caz, îl voiu admira, după cum admirăm pe toți oamenii mari, sau poate să-l stimez, după cum stimez pe toți oamenii buni. Dar să-l iubesc, sau să-l ador, sau chiar să-mi întocmesc viața după poruncile lui?

Așa s'ar prezenta situația creștinismului, dacă întemeietorul lui nu s'ar deosebi de întemeietorii altor religii sau altor sisteme de cugetare; dacă Hristos n'a înviat.

Dar dacă El nu-mi impune numai prin viața sa plină de bunătate, prin învățăturile sale binecuvântate, prin caracterul său ideal și prin faptele sale minunate, ci peste toate acestea pune pecetea de netăgăduit a dumnezeirii sale, înviind prin propria sa putere din morți, ce va fi atunci? Ce urmări au toate acestea pentru mine când văd că pentru credința în cel înviat milioane sunt gata să sufere martiriul? Când văd că pe urmele celui înviat se deschide grădina bogată în cele mai frumoase și înălțătoare virtuți? Atunci nu-mi rămâne altceva, decât să-mi aplec cu smerenie capul și genunchii și să mărturisesc dimpreună cu sutașul, care a fost de față la răstignirea sa: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost omul acesta!“

După cele petrecute 'n noaptea de Sâmbătă spre Duminecă, lumea din Ierusalim era așa de convinsă de adevărul acesta, încât atunci când, cu cincizeci de zile mai târziu, sf. apostoli își încep activitatea propovăduind pe Hristos cel înviat, împotriva acestui fapt îndeobște cunoscut, nimeni nu ridică nicio obiecție și nu se cere dovedirea lui. Nicăci chiar arhierii, care se mulțumesc numai să le poruncească să nu mai predice despre înviere, ca semn că și ei considerau acest fapt ca dovada principală a dumnezeirii celui osândit de dânsii pe nedrept. Iar de înviat trebuia să învie, și'n forma aceasta măreață să-și încununeze activitatea, dovedind tuturor veacurilor că a fost adevăratul fiu al lui Dumnezeu. Când atârna pe cruce, dușmanii l-au batjocorit, zicând: „Pe alții a mântuit, iar pe sine nu se poate mântui. Dacă e regele lui Israel, pogoare-se de pe cruce, ca să credem într'ansul!“ În loc de aceasta, Hristos le-a oferit o dovadă și mai grăitoare a dumnezeirii sale. Nu de pe cruce s'a pogorit, ci a ieșit viu din mormântul pecetluit.

Așa privind problema învierii, înțelegem de ce Paștile sunt cea mai strălucită sărbătoare a creștinătății. Pentru că învierea lui Hristos formează temelul credinței noastre nesdruncinate în dumnezeirea lui. Și dacă Hristos a fost Dumnezeu, atunci învățătura Sa are altă valoare pentru noi, decât dacă ne-ar fi fost descoperită de un om ca toți oamenii. Purțând pecetea descoperirii divine, această învățătură are asupra noastră putere de constrângere, de poruncă.

Ori tocmai lucrul acesta nu con-

vine contrariilor creștinismului, care în cursul vezurilor au încercat prin toate mijloacele să spulbere credința în înviere. Ei și-au dat pe deplin seama, că aceasta constituie o dovadă așa de puternică a dumnezeirii lui Hristos, încât a mai lupta contra Lui ar însemna curată nebunie. De aici nevoia de a zdruncina și nimici această credință, ca pe urmă să scape pe îndatorirea de a urma poruncile lui Dumnezeu cel întrupat în persoana Mântuitorului.

Unde duce această rătăcire, ne-a arătat-o trecutul apropiat cu toată tragedia zilelor trăite de noi. Nesocotind porunca lui Dumnezeu de a iubi pe aproapele ca pe noi înșine, am văzut întronându-se dreptul pumnului, cel mare și tare socotindu-se în drept să asuprească pe cel slab și mic, în care nu vedea un frate egal îndreptățit la bunătățile acestei

lumi, ci numai un mijloc de exploatare în favorul propriului său interes egoist. Și câtă vreme vor mai fi oameni stăpâniți de asemenea concepții, șiroaie de lacrimi amare se vor mai prelinge pe multe fețe supte și sbrăcite de necazuri, a căror unică mângâiere rămâne credința, că cel ce a frânt puterea morții, va lumina și mintea celor ce nesocotesc cele mai elementare drepturi la viață ale fiecărui individ, indiferent din ce neam face parte. Când toată lumea va fi pătrunsă de adevărata semnificație a învierii cei de a treia zi, atunci întreaga omenime înfrățită prin jerfa de pe Golgota va cânta într'un glas, dela un capăt la celălalt al lumii: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le.“

Pr. EMIL NICOLESCU

Îndreptar Tipiconal

(Dela 21 Aprilie—4 Mai 1946)

Duminea Sfințelor Paști (21 Aprilie 1946).

a) *Utrenia* din sfânta și luminată zi a Învierii Domnului, numită slujba Învierii, se face la miezul nopții sau în zorii zilei, când se bate toaca și se trag toate clopotele, în care timp preotul îmbrăcat în odăjdiile cele mai strălucite, ca de liturghie, iese din altar în fața ușilor împărătești cu o lumină aprinsă și zice de 3 ori: „Veniți de luați lumină!“

După ce credincioșii și-au aprins luminările lor, ies cu toții afară din biserică și împreună cu preotul sau preoții slujitori, care țin în mână crucea, evanghelia și icoana Învierii, înconjoară biserica de trei ori cântând stihiza „Invierea Ta, Hristoase...“ (pe podobia gl. VI).

După a treia înconjurare, ajungând convoiul în fața ușilor bisericii, care sunt închise, preotul sau preoții slujitori așează pe tetrapod crucea, evanghelia și icoana Învierii, apoi se cetește o parte din evanghelia lui Marcu dela Liturghia din Sâmbăta cea mare: „In seara Sâmbetei etc.“

Cădindu-se tetrapodul în forma crucii și stând preotul cu fața către ușa bisericii, rostește cu glas înalt: „Mărire sfintei cei de o ființă etc.“, la care răspund cântăreții cu „Amin“, iar preotul cântă de trei ori troparul: „Hristos a înviat...“; apoi cântăreții tot de trei ori, în care timp se trag clopotele și se bat tocile.

Urmează recitarea stihurilor: „Să învie Dumnezeu...“ până la Mărire — Și acum, din partea preotului cădindu-se tetrapodul în forma crucii și oprindu-se la fiecare latură, iar cântăreții după fiecare stih cântă troparul Învierii. După Și acum... mai cântă preotul troparul până la „și celor din mormânturi...“, de unde li continuă cântăreții.

După aceasta, ridicându-se de pe tetrapod evanghelia și icoana Învierii, preotul înaintează cu crucea în mână dreaptă până la ușa închisă a bisericii pe care o lovește cu sfânta cruce de trei ori zicând cu voce tare: „Deschideți boieri porțile...“

După a treia repetare, lovind încă odată ușa, aceasta se deschide și cântându-se troparul Învierii, intră preotul împreună cu toți credincioșii în biserică, unde se continuă serviciul cu ectenia mare și Canonul Paștilor (pe podobia gl. I.)

Fiecărei pesne li premerge stihul: „Hristos a înviat din morți“, care se cântă pe aceeași melodie, iar după fiecare pesnă separat troparul Învierii și ectenia mică cu vosglasurile indicate în Liturghier. După peasna III-a Ipacoi, după a VI-a Condac-Icos și citirea: „Invierea lui Hristos...“ cu Stihira: „Inviind Iisus...“ de câte 3 ori; după Pripeala dela pesna IX ectenia mică, Sfetilnea Paștilor apoi Hvalitele din Penticostar, troparul Învierii, citirea cuvântului de învățătură a lui Ioan Gură de Aur, ecteniile „Milueștene pe noi...“, „Să plinim rugăciunile...“ și Otpustul special, care se termină cu „Și nouă ne-a dăruit viață...“

b) *Liturghia din ziua I. a Sf. Paști.* Preotul dând binecuvântarea cu: „Binecuvântată este împărăția Tatălui...“ după „Amin“ cântă de 3 ori troparul Învierii, apoi cântăreții la fel și urmează ca la înviere stihurile, ectenia mare cu antifoanele Praznicului. În loc de Sfinte Dumnezeule se cântă: „Câți în Hristos...“, Apostolul și Evanghelia zilei, aceasta din urmă citită în stihuri cu intreruperi, iar după fiecare stih se trag toate clopotele și se bat tocile, Irmosul Paștilor cu Priceasna Paștilor, după care în loc de „Bine e cuvântat...“, „Văzut-am...“, „Să se umple...“ și Fie numele...“ se cântă troparul Învierii apoi otpustul special.

c) *Vecernia de ziua I. a Sf. Paști.* Preotul îmbrăcat ca de Liturghie dă binecuvântarea, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu nostru...“, iar după „Amin“ se urmează ca la înviere. Vohod cu evanghelia, care se citește după Prochimen, Stihovna cântată rar pe glas V. În care timp credincioșii sărută crucea și evanghelia așezate pe tetrapod, apoi troparul Învierii cu otpustul special.

Luni, a doua zi a Sf. Paști (22 Aprilie 1946)

a) *Utrenia* acestei zile, la fel ca și a celor următoare din săptămâna luminată, se face conform rânduielii arătate în Penticostar.

După începutul obișnuit, ectenia mare și Canonul Paștilor cu ectenii numai după pesnele III., VI. și IX, Hvalite, ectenii și otpust.

b) *Liturghia*, ca în ziua I-a Sf. Paști.

c) *Vecernia* se combină din Penticostar și Mineiu, cu câte 3 stihuri,

și Mărire a Sf. mucenic Gheorghe și celelalte, după tipicul cunoscut, aparținând zilei următoare liturghice.

Marți, a treia zi a Sf. Paști, cu sărbătoarea Sf. mucenic Gheorghe (23 Aprilie 1946)

În această zi fiind sărbătoare dublă, singuraticile grupe de cântări se întregesc din Penticostar și Mineiu.

a) *La Utrenie* începutul este ca și a II-a zi de Paști, apoi se completează în continuare cu Mărire — Troparul Sfântului, cu Polieleu, cu Pripelele și Sedelnele Sfântului. Antifon I, gl. IV. al sârb. „Din tinerețele mele...“, Prochimen, Evanghelia, Mărire cu Stihira Sfântului, Canonul Paștilor combinat cu al Sfântului, având Condacul și Icosul Paștilor la peasna III; Condacul și Icosul Sfântului la peasna VI. Hvalitele ambelor Sărbători combinate și Mărire al Sfântului pe gl. V. Troparul Învierii Domnului, apoi Mărire — Troparul Sfântului și celelalte cu otpustul.

b) *La Liturghie* se urmează ca a II-a zi de Paști, mai adagându-se Troparul și Condacul Sfântului după Vohod, apoi Apostolul și Evanghelia Sfântului, iar celelalte neschimbat.

c) *La Vecernie* se procedează la fel ca în celelalte zile din săptămâna luminată, fiind gl. IV la rând.

Vineri, 26 Aprilie 1946.

Rânduilele slujbelor din această zi fiind așezate întru pomenirea prea Sfintei Stăpânei noastre de Dum-

nezeu Născătoare, Izvorului celui de viață primitor se urmează întocma. conform celor arătate în Penticostari *La Vecernia* din presara zilei, după începutul obișnuit avem 10 stihuri la I-a grupă a glasurilor dintre care 4 ale Izvorului și la fel la grupa Stihovnei, *La Utrenie* se combină Canonul Paștilor cu al Născătoarei și la fel celelalte grupe de cântări după cele cuprinse în Penticostar. *La Liturghie*, după Vohod, între Ipoicoiul și Condacul Paștilor se cântă Condacul Născătoarei; restul ca la Sf. Paști, cu Apostolul și Evanghelia zilei și ale Născătoarei dela 8 Septemvrie.

Duminea după Paști, a Tomii (28 Aprilie 1946).

Vecernia și *Utrenia* aparținătoare acestei zile se face numai din Penticostar, pe când ale celorlalte zile din această a II-a săptămână după Paști se combină din Penticostar și Mineiu după tipicul cunoscut.

Începând cu Duminea Tomii nu se mai recitează stihurile Paștilor dela începutul serviciilor, ci se cântă numai troparul „Hristos a înviat...“, după binecuvântare.

Se citesc din nou psalmii de dimineața și de seara și se cântă sedelnele, se citește evanghelia dela Utrenie, apoi după psalmul 50 urmează grupa glasurilor obișnuite; se cântă doxologia mare, care erau sistate dela Paști în tot timpul săptămânii luminate.

Prof. Dr. V. PETRAȘCU

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

București. Din țară a plecat o delegație tehnică la Praga, pentru recepționarea unor materiale industriale, ce urmează să fie importate de România.

București. D. Const. T. Teodorescu, administrator-delegat la Banca Națională, a demisionat. În locul D-sale, consiliul general al Băncii a cooptat, sub rezerva ratificării de către adunarea generală, pe d. prof. Stanciu Stoian, președintele consiliului de administrație al Institutului Național al Cooperăției.

București. Ministerul Educației Naționale a comunicat că vacanța Paștilor va avea durata prevăzută de regulament, adică dela Duminea Florilor până la Duminea Tomii, inclusiv.

București. La Subsecretariatul de Stat al aprovizionării s'au luat dispoziții pentru distribuirea zahărului pe lunile Mai și Iunie, în vederea sărbătorilor.

Concomitent cu aceste măsuri, la cererea fabricilor interesate, se studiază o nouă majorare a actualului preț acestui produs.

S'a cerut să fie sporit la 9800 kg. și 10.500 kg. cubic.

Cluj. Șeful Ocolului Caps. Câmpul Cetății (jud. Mureș), ing. Remus Opreșiu, un valoros membru al corpului inginerilor silvici, a fost ucis mișelește, de către niște necunoscuți, care l-au împușcat prin fereastră, pe când sta la biroul său de lucru, în seara zilei de 6 Aprilie a. c.

EXTERNE

Tokio. În Japonia s'au ținut alegeri generale. Au fost peste 3000 de candidați pentru 466 mandate din dietă. Sunt primele alegeri democratice. Au votat și femeile. Interesul lor a fost foarte mare. Ele s'au prezentat într'un număr de 75% în fața urnelor, pe când bărbații numai 65%. Numărul total al alegătorilor se cifrează la 36 milioane.

Ottava. Canada acordă Franței un împrumut de 242.000.000 dolari.

Washington. Comisiunea financiară a Senatului a aprobat proiectul de lege, acordând un împrumut de 3750 milioane dolari Mării Britanii.

Atena. Regentul Damaschinos a demisionat din postul de regent al Greciei.

Washington. Comisiunea de afaceri militare a camerei reprezentanților a recomandat plenului prelungirea cu nouă luni a legii recrutării.

Moscova. Dl Dr. Nagy Ferenc, președintele consiliului și ceilalți membri ai delegației ministeriale ungare au sosit ieri la Moscova. Pe aerodrom au fost primiți de d. Molotov, vicepreședintele consiliului sovietic și ministru de externe a U. R. S. S.

Moscova. Intre U. R. S. S. și Franța s'a semnat un acord în urma căruia va furniza Franței în lunile Aprilie-Iunie 400.000 tone de grâu și 100.000 tone orz.

Tokio. În Japonia bântue holera, tifosul și vărsatul de vânt.

New-York. Paterson, Ministrul de Războiu al Statelor Unite, a vorbit

la o întrunire a chimiștilor despre ravagiile teribile care ar fi produse într'un viitor războiu de noile bombe incendiare, care nu au fost întrebuintate până acum, din cauza că Japonia a capitulat. Aceste bombe incendiare ar transforma orașele în cenuse.

Generalul Weitt din serviciul războiului chimic a declarat că armele chimice vor avea efecte tot atât de decisive ca și bomba atomică. El a adăugat că se cunosc azi produse de mii de ori mai toxice decât gazul

fosgen și Iperita.

Londra. Se afirmă: conferința de pace nu va putea avea loc la data de 1 Mai, așa cum a fost fixată inițial. Se arată că, chiar în cazul când Consiliul Miniștrilor de externe va reuși să găsească o soluție pentru rezolvarea neînțelegerilor înregistrate în conferința adjuncților lor, nu va fi timp suficient pentru reprezentanții celor 21 de națiuni participante la conferința de pace de a examina documentele care vor fi prezentate.

Colecta pentru liceele ort. din Cluj

Protopopiatul Cluj:

1. Agârbiciu (adm. paroh: Traian A. Mocanu) 17.620 lei. 2. Bonțida (paroh: Cornel Vlaicu) 16.640 lei. 3. Căian (paroh: Vasile Loga) 42 mii 300 lei. 4. Chinteni (adm. paroh: Ierom. Ieronim Răileanu) 31.550 lei. 5. Cluj I (protopop și paroh: Florea Mureșanu) 135.200 lei. 6. Cluj IV (adm. paroh: Olimpiu Bucin) 17.000 lei. 7. Cojocna (paroh: Ioan Buiu) 54.025 lei. 8. Feiurd-Pădureni (adm. paroh: Axente Ursa) 16.000 lei. 9. Finișelu (paroh: Vasile Lăpuște) 6 mii 400 lei. 10. Gilău (paroh: Virgil Pașca) 109.800 lei. 11. Luna de sus (paroh: Ioan Radu) 55.500 lei. 12. Măguri (adm. paroh: Alexie Rădulescu) 70.500 lei. 13. Măguri-Răcățiu (adm. paroh: Alexie Rădulescu) 71.000 lei. 14. Mărișelu (paroh: Alexandru Fodor) 100.000 lei. 15. Muntele-rece (paroh: Ieremia Șanta) 75 mii 500 lei. 16. Mociu (paroh: Emil Sămărghitan) 33.000 lei. 17. Năoi (adm. paroh: Ierom. N. Bărbulescu)

135.700 lei. 18. Pata (adm. paroh: Nicolae Chintoan) 19.150 lei. 19. Sânicoadă (paroh: Vasile Mateiu) 10 mii 850 lei. 20. Someșeni (paroh: Dumitru Rusu) 30.000 lei. 21. Someșul-cald (adm. paroh: Cornel Buzura) 9.600 lei. 21. Stolna (adm. paroh: Ioan Radu) 10.200 lei. 22. Suatu (paroh: Teodor Drăgoiu) 38 mii 500 lei. **Total 1.086.025 lei.**

Protopopiatul Cămpeni:

1. Albac I (paroh: Iuliu D. Todea) 17.000 lei. 2. Arada II (adm. paroh: Gheorghe Onițiu) 32.000 lei. 3. Arișeni (paroh: Ion Todea) 20.000 lei. 4. Certege (paroh: Dumitru Dragomir) 31.000 lei. 5. Lăzești (adm. paroh: Remus Popa) 28.000 lei. 6. Mățișești (adm. paroh: Traian Nicola) 8.057 lei. 7. Săcătura I (adm. paroh: Gheorghe Scrob) 5.000 lei. 8. Săcătura II (paroh: Gheorghe Scrob) 18 mii lei. 9. Suprapietrii (adm. paroh: Nicodem Burz) 19.380 lei. 10. Vidra de jos (paroh: Constantin Tomuș) 20.000 lei. **Total 198.437 lei.**

INFORMAȚIUNI

Cum se vor plăti salariile funcționarilor publici pe luna Aprilie. Ministerul Finanțelor a dat dispozițiuni tuturor direcțiilor de contabilitate ale instituțiilor publice ca salariile funcționarilor statului să se achite aplicându-li-se cotele de impozite pe care le suportă funcționarii particulari, întrucât în proiectul de modificare al legii contribuțiilor directe, Ministerul finanțelor a prevăzut unificarea cotelor de impozite pe salarii.

Deasemenea, Ministerul Finanțelor a luat măsuri, ca potrivit cu numărul monetelor de argint în valoare de 25.000 lei bucata, ce-i vor fi puse la dispoziție de monetăria statului,

până la 15 Aprilie, o cotă din salariile funcționarilor publici — probabil 20 la sută — să li se achite în această monetă.

A murit poetul Ilarie Voronca.

La Paris a decedat Ilarie Voronca, poet român, autor a mai multe volume de versuri. În ultima vreme scria numai în limba franceză, fiind unul din colaboratorii de seamă ai revistelor din capitala Franței. La înhumarea rămășițelor pământești, au fost prezenți: președintele asociației franceze a scriitorilor, d. d. Neculcea, Solacolu din partea Legației române, o delegație a Societății de radiodifuziune franceză, etc.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 403/1945 prot. 1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh din parohia Blăjenii de sus de clasa I, protopopiatul Bistrița, devenit vacant prin decesul preotului Iuliu Bălan, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.

2. Casă parohială cu supraedificate economice în stare bună.

3. Sesiune parohială 32 jug. arător și fânaț și 1/2 jug. grădină de zarzavat.

4. Venitele stolare obișnuite.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor înainta în termen cererile însoțite de actele cerute de regulament și de aprobarea Prea Sfinției Sale Episcopului nostru, Oficiului protopopesc ort. rom. din Bistrița.

Candidații se vor putea prezenta în parohie pentru a cânta în biserică, a servi, predica și a face cunoștință cu credincioșii, cu aprobarea oficiului protopopesc concernent.

Din ședința Consiliului parohial ținută la 25 Noemvrie 1945, în înțelegere cu Oficiul protopopesc ort. român.

Președinte: Pr. Ioan Pop adm. paroh.

Secretar: Procopiu Mizgan

Pr. V. Mureșianu

adm. prot.

Nr. 2063/1946.

Comunicat

P. C. Protopopi vor face raport despre introducerea noilor preoți în parohii — în termen de trei zile. Orice întârziere va fi sancționată.

Cluj, la 5 Aprilie 1946.

Consiliul eparhial

Nr. 133/1946.

1—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. II Morești, protopopiatul Târgu-Mureș, se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.

2. Sesiune parohială în întindere de 21 jug. 1504 stj. arător, pe hotarul parohiei.

3. În lipsă de casă parohială, parohia se va îngriji de locuință corespunzătoare, suportând chiria.

4. Venitele stolare obișnuite în parohie, care sunt benevole.

Parohia se găsește la distanță de 2 km. de gara cea mai apropiată.

Reflectanții la acest post vor înainta cererea de concurs oficiului nostru protopopesc, în termenul deschis și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Morești, la 17 Martie 1946.

Oficiul protopopesc al tractului Tg.-Mureș în înțelegere cu Consiliul parohial din Morești.

Protopop Teodor Ciurus

Nr. 164/1946.

2—2

CONCURS

Pentru întregirea postului vacant de cântăreț în parohia Acmaru, protopopiatul Alba-Iulia, publicăm concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, dacă se va obține bugetarea.

2. Sesiunea cantorală 1 jug. arător.

3. Venitul la Bobotează dela 20 case pe Valea dreaptă.

4. O treime din venitele stolare.

Reflectanții la acest post și care trebuie să fie absolvenți ai Școlii de cântăreți își vor înainta cererile legale de concurs Oficiului nostru protopopesc, în termenul deschis și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie spre a cânta la strană și a se face cunoștință enoriașilor.

Alba-Iulia, la 27 Februarie 1946.

Oficiul protopopesc al tractului Alba Iulia în înțelegere cu Consiliul parohial din parohia Acmaru.

Alexandru Baba, protopop.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 30 Martie 1946.

NICOLAE
Episcop

V. Bogdan
secretar eparhial

Nr. 180/1946 of. prot. 3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III-a Cupșeni, protopopiatul Lăpuș, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.

2. Casă parohială corespunzătoare, cu grădină aparținătoare.

3. Dela fiecare fum o merță de cucuruz nesfărmat și o zi de lucru sau echivalentul în bani.

4. Veniturile stolare obișnuite.

Candidații își vor înainta cererile la Ven. Consiliu Eparhial, însoțite de actele necesare conform Regulamentului, cu prealabila aprobare a Prea Sfințitului Episcop — Cluj.

În termenul deschis concurenții, cu avizul protopopului, se vor prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Tg.-Lăpușului, la 25 Martie 1946.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu Consiliul parohial.

St. Gheție, protopop.

Nr. 202/1946.

2—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de preot în parohia de clasa primă Bucerdea Vinoasă I se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela Stat, conform pregătirii.

2. Sesiune parohială 11 jug. 1420 stj. pământ arabil și fânaț de clasa primă.

3. Casă parohială cu supraedificatele necesare.

4. Venitele stolare îndatinate în parohie și care sunt benevole.

Preotul este obligat a ceda spre folosința bisericii jumătate din pivnița de sub casele parohiale, pentru depozitarea produselor de pe viile sesiunii bisericesti.

Reflectanții la acest post își vor înainta cererile legale Oficiului nostru protopopesc, în termenul deschis, iar cu avizul nostru se vor putea prezenta în parohie, spre a cânta, predica și a face cunoștință cu enoriașii.

Alba-Iulia, la 25 Martie 1946.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu Consiliul parohial din parohia Bucerdea Vinoasă.

Alexandru Baba, protopop.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj